

POEZIJA

Uroš Zupan

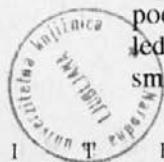
Prihod plime

Bog je prostor, ki se celi.

Rainer Maria Rilke

IGRANJE BOGA

Dve leti je moja senca deževala v
 jezik. Svet se ni spremenil. Planet
 se čisti in krvavi. Mesec sledi mesecu.
 Sončna in deževna razpoloženja se izmenjujejo.
 Po pločnikih se sprehajajo ljudje. Posedajo
 po kavarnah in se pogovarjajo. Branjevke
 na tržnici so prijazne. Sveža zelenjava diši.
 Raj in padec se včasih najdeti v ravnovesju.
 Pogled v svet, zapuščenje lastnega kozmosa,
 razširi življenje in skrha robove. Zemlja
 je tista, ki prišteje čas, Natašino telo,
 njena toplota in njen glas. Če jih
 moja sebičnost spodmakne, me prestavi
 v drugo dimenzijo in drugo hitrost.
 Križam sebe in ljudi. Tema za pošastjo
 jezika se vname. Raketa brez posadke
 zapusti izstrelišče. Nekdo, ki se je sam
 podal na južni tečaj, v mislih prešteva
 ledene kvadre, jih sestavlja v zgradbo
 smisla, da v svoji zamaknjeni slepoti

ne uniči ljubezni. Mojemu prijatelju
 se je prejšnji teden rodila hčerkica.
 Jokal je, ko je zagledal njeno glavico.
 Zdaj je spremenjen in drugačen. Njegov
 glas je mehkejši in na obrazu mu
 počiva sled luči. Tudi jaz bi rad
 položil dlan na vzhajajoči ženski trebuh,
 na polne ženske prsi. Edino človeška
 mera lahko veže nase kisik. Kriteriji
 iz umetnosti, preneseni na ljudi, zakrijejo
 bistvo sveta. V neznanem stoletju Parcival
 nepremično zre v tri kaplje krvi na snegu.
 Obstajajo stvari v življenju,
 pomembnejše od igranja Boga.

KRIŽANJE

Veter s praspomina ledeni na
 obrazih. Svež zrak prekriva prah.
 Trikrat zatajeno Ime si išče dom
 v sredici kruha. Roka spi na trdi

postelji lesa. Trn odpira izvir na
 čelu. Najtišja prošnja poglablja
 brazgotine zvezdam. Od mirovanja se
 drobi kri. Brez lastne krivde smo

padli, še pred začetkom Besede.
 Usoda izbranih prič je, da njihovi
 geni postanejo kraljevske krone v

zraku. Ko ni več telesa, raso
 nadaljuje misel. In vrnitev
 v vzporedni čas poteka brez bolečin.

IZGUBLJANJE

Kontinent se trga od kontinenta.
 Tamponske cone popuščajo. Tla se
 spodmikajo izpod nog. V tišini
 tečejo kot lava. Stene pogleda v

prihodnost prerašča mah. Spomin daje
 umetno dihanje jeziku. Njegova starost
 se dotika otroštva. Niti najbolj natančna
 beseda ne vrne barve glasu. Doba

ponovnega prilagajanja življenju ostaja
 skrivnost. Plima zamenja oseko, oseka
 plimo. Za zunanji svet ni ugasle

zvezde, ni sprememb. Le neznanec
 se začne prebujati z obljubljenim
 ključem do tujih sanj v dlaneh.

SWEDENBORG

V sanjah se barva razpre, poišče telo za
 svoj zvok, poišče svojo besedo. Zadiši
 raj. Zemlja se obrne. Reka steče na nebo.

Zapisujejo se vsi tokovi zavesti, kot po nareku.
 Izbrana misel vedno lebdi zunaj civilizacije.
 Njena hitrost je neprevedljiva. Ob krizah

razjasni tokove in smeri, natoči vodo v
 kakšno čelo. Očiščeni smo. Greh nikoli ne
 traja. Je le podnebje, skozi katero

v tistem trenutku potujemo. Ko mine,
 ko prestopi v smrt, se pozablja kot bolečina.
 Zrak nad mavzolejem v Uppsali vztrepeta.

Končni cilj besede je vedno njen tretji
smisel. Ko ga doseže, šibkost zamenja moč.
Angeli nad Temzo dobijo peruti in misel

z lista, všitega v podlogo plašča, ohrani
konstantno temperaturo v jedru možganov.
Bolezenska stanja določijo tisti, ki se

bojijo izgubiti moč. Obema svetovoma so potrebni -
mir in ravnovesje, prijateljstvo elementov,
ljubezen zunaj in znotraj telesa,

senca zunaj in znotraj luči.
Ključ za odrešitev in negativ jezika
sta shranjena v Novem Jeruzalemu.

PRIHOD PLIME

Življenja pljuč so izrinjena
iz zalivov. Razkrito obličje
lune dviguje senco mestu.
V zaklenjenem jeziku dogoreva

gibanje sveta. Rob spanca
zajema poudarke iz šifer
oceana. Skoz množino segmentov
tišine narašča voda.

Nikjer ni nič dokončnega.
Premakljive so vse meje
in odprte vse poti.

Čez obzorje misli seže
teritorij rib in menjava imen,
iz govornice izbriše smrt.